

Най-после влѣзли въ единъ дворъ, дето звели, че има стаи за наемане и позвънили на електрическия звънецъ. На вратата се показва едно малко момченце и, безъ да проговори нито дума, подало на двамата студенти една монета. Тѣ се спогледнали и сжщо тѣй мълчаливо се отдалечили.

Единиятъ отъ тѣзи небрежно облѣчени студенти билъ българскиятъ поетъ Николай Лилиевъ. И двамата смѣтали за гордостъ да се носятъ просто и да не зачитатъ привичкитѣ на обществото. Тогава Лилиевъ току що напечаталъ първитѣ си стихове и за онѣзи, които чели съ внимание тия стихове, неговото име носѣло голѣми надежди. Днесъ Николай Лилиевъ е известенъ въ България и въ чужбина като единъ отъ голѣмитѣ български поети.

Той е роденъ на 1885 год. въ Стара-Загора, дето получилъ и първоначалното си образование. Билъ извънредно кротъкъ и послушенъ. По цѣльденъ стоялъ при майка си, останала млада вдовица, и гледалъ нейнитѣ едри и горещи сълзи. И той плакалъ заедно съ нея и криелъ черната ѝ забрадка, която не можелъ да гледа спокойно. Сестра му, малко по-голѣма отъ него, ходѣла вече на училище и получавала списание „Звездица“, дето имало чудни детски пѣснички, които малкиятъ Николай декламиралъ заедно съ сестра си, преди да знае да чете. Той билъ много чувствителенъ и нѣженъ. Често боледувалъ и не обичалъ да играе съ децата. Едничкитѣ му детски занимания били игра на ученици и на театръ. Когато го питали, какъвъ иска да стане, отговарялъ: — „Като Иванъ Вазовъ“.